

харно, свато, ами не сме ѝ доправили едно-друго още ..

— Доправяйте го презъ зимата! — отсече Костадинъ. — Хайде, викайте младитъ!

— Наздраве, свато! Младитъ да се погаждатъ, както ние се погаждаме съ винцето!

— На здраве! — дигна паницата Костадинъ и опипа съ погледъ голитъ стени. Между двата прозореца имаше наредени картички и фотографии, а насреща бѣше закована пожълтѣла картина отъ Балканската вейна, дето българитъ превземаха нѣкакво турско знаме въ ржкопашенъ бой. „Стара работа“ — помисли си той. — „Пъкъ ужъ е пооврѣлъ ума му...“

Младитъ влѣзоха. Вела горѣше като въ треска и не знаеше накѣде да погледне. Митю се приструваше, че още не разбира какво става и стоеше на прага като прикованъ. Илийко стана, пристѣпи тежко къмъ него и го прихвана презъ рамото.

— Хайде, да сте живи, да се погаждате и да си поживѣете въ по-хубави години... Цѣлувай ржка Вело!

Илиица скърши кръстъ и се промъкна като котка край мжжа си. Баба Велика мигаше просълзена и си шепнѣше: „Какви времена, Господи...! Какво доживѣхъ да видя!...“ — И като разтърка съ песникъ очитъ си, рече строго:

— Хайде, не мжчете децата!

— Защо... ни викате?—оглеждаше се Митю.

— Да ви попитаме, искате ли се?

— Ами че питане ли иска?

— Ти, Вело? — обърна се гальовно бащата, и нѣщо мило и сълзливо погали гърдитъ му. — „Ехъ сладка мжжа!“ — спомни си той младинитъ.

— Искамъ го! — отвърна Вела съ засѣхнало